

Fora de Laguardia, junt a Félix Samaniego.

Després de l'esglai que vaig sofrir, després que l'home del lloc de loteria em digués que em faltaven diners per a la quantitat de números que tenia encomanats (quan no era veritat perquè els havia comptat i repassat moltes voltes), bé doncs, després de tot això vam esmorzar i tots a la furgo i a disfrutar d'un dia bo i assolellat.

Vam passar a la província d'Àlava i després de creuar uns poblets i girar moltes corbes, vam arribar a la Guàrdia (aprox. 16 Km.). Un poblet molt bonic, tot amurallat, que per accedir a ell hi ha que creuar unes portes d'entrada i un cop dins et trobes amb uns carrers estretets que pugen i baixen amb comerços que venen productes típics de la província. Un poblet com Morella però en xicotet i molt acollidor.

El vam recórrer tot per dins i per fora. Vam visitar l'església de Sta. M^a de los Reyes, un pou que Sebastià un poc més i ens cau al fons, i vam seguir passejant fins tornar a eixir fora. Ens vam trobar amb un passeig que rodeja tot el poble. Allí vam conèixer un senyor que ens va senyalar quina era la serra de Sant Llorenç, de 2.271 m. d'alçada, aquesta divideix la Rioja de Burgos i ens va contar més coses.

Al fons i molt lluny es veu Ezcaray, este poble és conegut per les seues pistes d'esquí de Valdezcaray. També es veia la blancor de les muntanyes nevades. Encara que no va ser de prop la neu la vam veure molt sovint.

Ens vam gronxar als columpios, ens vam retratar junt a Félix Samaniego i vam tornar a entrar a buscar alguna bodegueta per a seguir visitant la Rioja a la cadira.

Mmmm !! un mosset de formatge, un mosset de pa i quan vas a engolir, un traguets de vi. Deliciós!!.

Ara sí, ara ve quan anem al restaurant que ens va aconsellar aquell senyor que havíem conegut, que encara que es va cansar prompte de que li preguntàrem, va tindre ocasió de recomanar-lo. Va ser una degustació cada plat típic d'allí: menestra de verdures, patates a la riojana, pebreres de la vall, abadejo a la riojana, etc. i com a plats forts, cua de bou i "cochinillo". Per finalitzar "mousse" de xocolata, quallades, postres de la casa de molt bon paladar.

Amb el cos bé, molt bé, vam passar a prendre cafè i, eixint per la porta de les "carnisseres", vam tornar a que "Tiritosa" ens portara altre cop a la província de la Rioja, exactament a Sant Millà de la Cogolla (recordeu el formatge d'untar que té un frare a la tapa?, doncs aquest és Sant Millà). Allí es troben dos monestirs, el de Yuso (o de dalt) i el de Suso (o de baix). Vam visitar el de Yuso, una visita guiada per una xica per tot el monestir d'aproximadament una hora

Uhhmm... un mosset de formatge, un de pa i quan vas a engolir ...un traguets de vi. Deliciós! Cenicero.

(sense comentaris). Després de tot el que ens va contar aquella xica i per entrar en calor, ens vam dirigir directament a Cenicero, i allí vam fer la cata i compra de vins per als familiars i amics. Vam descansar asseguts a un bar continuant amb les normes que ens havíem establert nosaltres mateix un cop entrar a cada bar.

Quina llàstima!!, com eren unes dates molt arrimades a Nadal no vam poder visitar cap bodega ni cap embotelladora.

Un cop a Logronyo vam continuar amb les cates. Per a sopar vam optar pel tapeo com la nit d'abans. Vam esperar fins al dia següent (passades les 12 de la nit, clar) per cantar-li "Feliç aniversari" a la nostra companya Irma i inclòs a alguns del grup se'ls va fer una miqueta més que tard... però que "les quiten lo bailao" del bé que s'ho van passar.

Per a l'endemà, dimarts 8 de desembre, teníem previst conèixer Haro, amb l'Ajuntament, els seus Palaus, les seues esglésies i les seues bodegues; però com era dia festiu, ens havíem alçat tard i tampoc teníem massa ganes de desplaçar-nos vuitanta Km. més lluny, vam optar per anar a fer-nos uns retratos als ponts de ferro que hi ha per a creuar per damunt del riu Ebre dins de la ciutat de Logronyo, i tornar a casa passant per Aldeanueva altre cop. He de reconèixer que una de les parts més interessants i boniques d'aquest riu la tenim nosaltres ben prop i no la sabem apreciar.

Continuem, un cop a casa d'Ascen, vam fer la contalla del cap de setmana i la penúltima sessió de vi i tapes. Conduïts per Jacobo i parant a Tarragona a fer un mosset, vam arribar a les Coves per fer ja l'última cata de vins de la Rioja asseguts a la taula del "nostre" Frankfurt.

Parlant tota sola: "Sempre m'ha agradat anar en la veritat per davant, dir el que pense, i he de reconèixer, que per a mi, la ciutat de Logronyo l'he trobada una ciutat seriosa, trista i solitària per a ser vora de Nadal, a la majoria de ciutats hi ha un meneo impressionant. La gent sense cap tipus de xispa guai i, com diria César Mandorro, no hi ha bon rotllo entre la gent. També reconec que com ací, a la nostra comunitat, la gent de poble és doble parida i de més bon cor que la de la capital.

Tot el meu propòsit era passar-m'ho bé i divertir-me força, i ho vaig aconseguir i de debò.

Com he dit abans, passava un poc de vore monuments, esglésies, etc., però així i tot vam fer una bona sessió de cultura i... "que me quiten lo bailao".

Dedicat a Brigi i German, desitjant que puguem fer molts més viatges tots junts.

Irma i el pont de ferro que creua l'Ebre, dins de la ciutat.